

2. Zarzut drugi podniesiony posiłkowo dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż sporny system pomocy nie stanowi istniejącego systemu pomocy, Komisja nie mogła objąć badaniem okresu dłuższego aniżeli dziesięć lat poprzedzających dzień 25 listopada 2008 r. – dzień, w którym Komisja skierowała do władz francuskich żądanie udzielenia informacji. Artykuł 17 rozporządzenia nr 2015/1589 stanowi, że bieg dziesięcioletniego terminu przedawnienia zostaje przerwany jedynie przez działanie podejmowane przez Komisję lub przez państwo członkowskie działające na wniosek Komisji. Tak więc strona skarżąca uważa, że Komisja mogła zatem objąć swoim badaniem jedynie okres od dnia 25 listopada 1998 r.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Buck-Chemie/EUIPO – Henkel (Przedstawienie kulek czyszczących do toalet)

(Sprawa T-296/17)

(2017/C 239/64)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Buck-Chemie GmbH (Herrenberg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte C. Schultze, J. Ossing, R. D. Härer, C. Weber, H. Ranzinger, C. Brockmann i C. Gehweiler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Henkel AG & Co. KGaA (Düsseldorf, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Henkel AG & Co. KGaA

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 1663618-0003

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. w sprawie R 2113/2015-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Henkel AG & Co. KGaA kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniach przed Sądem i przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 62 i 63 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 5 i 6 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Martinair Holland/Komisja

(Sprawa T-323/17)

(2017/C 239/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Martinair Holland NV (Haarlemmermeer, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Smeets)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości, ze względu na naruszenie zakazu arbitralności i zasady równego traktowania (zarzut pierwszy); ze względu na brak kompetencji w zakresie transportu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG (zarzut drugi – tytułem głównym) lub
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. d) i art. 1 ust. 3 lit. d) zaskarżonej decyzji, ponieważ przytoczone przepisy stwierdzają, iż strona skarżąca dopuściła się naruszenia w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG (zarzut drugi – tytułem ewentualnym) oraz
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. d), art. 1 ust. 2 lit. d), art. 1 ust. 3 lit. d) i art. 1 ust. 4 lit. d) zaskarżonej decyzji, ponieważ przytoczone przepisy stwierdzają istnienie jednolitego i ciągłego naruszenia, w tym brak uiszczenia prowizji od dopłat oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niemniejszej instancji, bez względu na to czy Sąd stwierdzi nieważność decyzji w całości czy w części.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy naruszenia zakazu arbitralności oraz zasady równego traktowania.
 - strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zakaz arbitralności, ponieważ w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji nie wymienia przedsiębiorstw, które zgodnie z jej uzasadnieniem uczestniczyły w tym samym zachowaniu co adresaci zaskarżonej decyzji.
 - strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ w zaskarżonej decyzji stosuje wobec strony skarżącej sankcję za naruszenie, wymierzając jej grzywnę oraz pociągając ją do odpowiedzialności cywilnej, podczas gdy w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji nie wymienia przedsiębiorstw, które zgodnie z jej uzasadnieniem uczestniczyły w tym samym zachowaniu co jej adresaci.
2. Zarzut drugi, dotyczy braku kompetencji w zakresie lotniczego przewozu towarów z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG.
 - strona skarżąca podnosi, że Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji na błędnym założeniu, że jednolite i ciągłe naruszenie w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG miało miejsce w obrębie EOG.
 - strona skarżąca podnosi również, że Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji na błędnym założeniu, że jednolite i ciągłe naruszenie w zakresie przewozu lotniczego z portów lotniczych znajdujących się poza EOG do portów lotniczych znajdujących się w EOG wywierało istotny, bezpośredni i przewidywalny skutek na konkurencję w obrębie EOG.
3. Zarzut trzeci, dotyczy braku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie obciążającego ustalenie, że brak uiszczenia prowizji od dopłat stanowi odrębny element naruszenia.
 - strona skarżąca podnosi, że dwa założenia na których Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji, kwalifikując brak uiszczenia prowizji od dopłat jako odrębny element naruszenia, są ze sobą sprzeczne w kontekście gospodarczym i normatywnym danej gałęzi przemysłu.
 - strona skarżąca podnosi również, że brak uiszczenia prowizji od dopłat nie może być traktowany w oderwaniu od praktyk dotyczących dopłaty paliwowej i dopłaty z tytułu bezpieczeństwa, oraz że nie stanowi on odrębnego elementu naruszenia.